

(המשך בעמוד 6)

לא יעלה על דעתו של המלך חוסיין לקבל לידו את האחריות לגדה, אחרי שהחלה שם ההתקוממות שגיבשה את הציבור כולו תחת דגל אש"ף. מבחינת המלך, היה זה דומה למעשה ההתאבדות. נגזוו אושליותיו של המלך — אם היו כאלה — כאלו ענה לו אחיזה בגדה על-ידי הזרמת כספי-שודד לכמה ראשי-משפחות עשירים. המלך ימשיך להוביל את שימרון פרס נאף, לפזר סביבו נוסחות חקניות ולא לעשות דבר.

כישלונות כסרטי נע. ג'ודג' שולץ ניסה לחבר את כל האשליות האלה ולחבר "תוכנית" כלשהי. האי מריקאים אהבים תוכניות.

הפעילות של שולץ לא הייתה קשורה לשום דבר המתרחש במרחב. היא הייתה קשורה כמה שמתרחש בארצות-הברית. הנשיא רונלד רגן נוחל כישלונות כסרטי נע. בענייני פנים הפך עוף מת (אווה צולע, בעגה הפוליטית האמריקאית). הקונגרס מצ' ביצע נגד רוב הצעותיו. הוא זוקק לניצחון מוחץ במדיניות-הזרע — משהו שיוכל להתפאר בו בחודשים האחרונים של שילטונו.

מכיוון שנמנעה ממנו הצלחה בארצות-הברית החביבים עליו ביותר — ניקאראגואה, המיפרץ הפרסי ואפגניסטאן — בחר בלית-כריחה בסיכסוך הישראלי-ערבי.

שולץ קיבל על עצמו להמציא "תהליך שלום" פיקטיבי, לפתח "יוזמת שלום דרמאטית", לערוך "מסע דיפלומטי", להשיג "התקדמות" בולטת, שניתן יהיה למכור אותה לציבור האמריקאי כניצחון גדול. אולם שולץ אינו הנרי קיסינג'ר, ר 1988 אינה 1975. הצעותיו מופרכות מיסודן, מפני שאין להן אחיזה במציאות. מסמלת את היוזמה כולה הופעתו מחדש של פיליפ חביב, פוסט-הרגל הרהאטונות של מילחמת-הלבנון, האיש שכל מאמציו בעבר גרמו לאסונות.

אכן אחת בשבב. כפי שהודלף, מתכוון שולץ להציע את הקמתה של האוטונומיה תוך כמה חודשים, כינוס "פתיחה בינלאומית" והתחלת משא ומתן מהותי על עתיד הגדה הרצועה.

כל זה תוך החרמת אש"ף, ובלי הסכמת האוכלוסיה בשטחים הכבושים עצמם. צריך אדם להיות בעל דימיון עשיר מאוד כדי להאמין שניתן יהיה לבצע אף את השלב הראשון בתוכנית זו. שום אוטונומיה לא תקום בלי האוכלוסיה. קשה לכפות "שילטון עצמי" על מי שאינם רוצים בו. ואם זה יהיה "שילטון עצמי" אמיתי, זה יהיה שילטון של אש"ף.

התוצאה הבטוחה היחידה של מהלכים אלה היא החרפת ההתקוממות בשטחים הכבושים. אם יראו התושבים כי הולכים למכור אותם שוב, הם יגבירו את ההתקוממות. הרעיון שהם יסכימו לכך שהמלך חוסיין ייצג אותם, אחרי שההתקוממות החזירה להם את כבודם ואומץ-ליבם, הוא אבסורדי.

המסקנה: מכל המהומה הריפולר מסית לא ייצא מאומה. היא נועדה לספק את הצרכים של פוליטיקאים במדינות השונות. אין לה אחיזה במציאות היחידה הקובעת עתה: המציאות ברמאללה, ג'באליה, עזה והקסבה של שכם.

אכן אחת בידי מפגין פלסטיני קובעת עתה יותר ממאה תוכרים ריפ' לומטיים.

בחי מישפט בית המשפט

האם יקבע להבא השב"כ מי יישב על כסיהם במדינת ישראל?

השערוייה המתפשטת בכיתה מישפט לתעבורה בתל-אביב, והחשיבות לגבי המצב בכתי-מישפט אחרים, המריצו את המוסדות המישפטיים לעינות חשבונו-נפש. שמא משהו אינו כ"שורה בתהליך בחירת השופטים?

איש אינו מעלה על הדעת לשנות את המצב הקיים, שבו יש לפולרטיקאים השפעה מכרעת על הבחירה. גם להבא יהיה יתרון רב לחברי הליכוד. זוהי המציאות הישראלית.

ח"כ רובינשטיין עם הנשיא הרצוג בוועידת תנועת-המרכז. הנה מה טוב ומה נעים...

שורת הדרוזים בוועידה. נבירותי רבותי והחברים הדרוזים...

אמנון רובינשטיין, יו"ר-התנועה, מבשר-השינוי.

בלט בהופעתו פליט תנועת-החרות, משה עמיר, שהצטרף לשורות התנועה החדשה. הוא יושב בשורה הרביעית ונראה נטע ור במקומו.

הכינוס אמור היה להתחיל בשעה 7 בערב. הכל המתווכח לבוא נשיא-המדינה, חיים הרצוג. משבושש להגיע, קמה ממקומה סטלה לוי, לשעבר קצינת-ח"ן ראשית בצה"ל, והציעה: "מדוע שלא נשיר בינתיים שירה בצ"בור?"

הקהל פצח בשיר "הנה מה טוב ומה נעים, שבת-אחים גם יחד". לא הכל היו בטוחים ששבת-אחים זו תימשך לאורך ימים.

דוכי אדם זעקה לתשומת-לב

דב ניב לא התאבר אבל השמיע זעקה

גבה-קומה, רגיש, וחיוך ציני על פניו — כך הוא רצה להראות. כאשר התגייס לצה"ל, לפני חודש, ניסה לשמור על התרמית שיצר לעצמו. אבל מי שקרא את השירים שפרסם ב-1986 בספר קובץ שירי משוורים, ידע מה חן הבעיות שהטרידו את החייל הצעיר. בעיות שלפני כמה דורות הטרידו את (המשך בעמוד 36)

מיילגות המין השלישי

תנועת-המרכז החדשה גורסת שיש שלושה מינים

יתכן שהגילוי העיקרי של תנועת-המרכז החדשה הוא שקיימים במדינה שלושה מינים: נשים, גברים ודרוזים. על-כן פתחו חלק מהנאומים את נאום מינה בפנייה: "גברותי ורבותי והדרוזים הדרוזים..."

נציגי המין השלישי ישבו בשורה ארוכה, מאחורי הבר-הכנסת זיידאן עטשי. מטעמי-נימוס הם נמנעו לפהק לשמע הנאומים המשעממים, שנישאו באולם המפואר במרכז ז'וראז בכ"בירושלים.

היטיב לומר ראש-עיריית ירושלים, טרי קולק: "אני מברך אתכם שאתם עורכים את כינוס-ההיסוד שלכם ביורד שלים, אך אני בטוח שאת ההמשך תעשו בתל-אביב, ובכך אתם לא יותר טובים משאר המיפלגות."

בלטו בהיעדרם יוסף לפיד, שלמה להט ואריה דולצין, שהיו ממקימי "המרכז הליברלי", שעד מהרה נבלע בין המיפלגות, והפך להיות חלק מהשילוש הקרוש שמרכיב את תנועת-המרכז החדשה: מיפלגת הליברלים העצמאיים, שינוי והמרכז הליברלי. המנהיג הקשיש של "ע", משה קול, בן ה-77 ישב בשורה הראשונה יחד עם

אך אם אין עירעור על המוצא הדמיפלגתי של המועמדים, יש עירעור על שפיותם. ההצעה הבולטת ביותר: לחייב להבא את המועמדים לתפקידים שופטים לעבור בדיקה פסיכולוגית.

תוך כדי כך הוסטה תשומת-הלב מהצעה אחרת, שהועלתה: לקבל חוות-דעת של השב"כ על המועמדים.

לא רק לערבים. לכאורה נועדה הצעה זו רק למועמדים ערביים. אולי יש ביניהם מרגלים, אש"פ-יסטים ואנשים בעלי הכרה לאומית, חלילה!

אך מכיוון שמיספר הערבים המתמדים לתפקיד-שיפוט בישראל הוא מידע, ואפשר לספור אותם באצבעות של יד אחת, מתהבאה מאחורי הצעה זו מוזמה אחרת.

אם אכן תונהג חובה כזאת, היא לא תוכל להצטמצם, כמוכח, לערבים. זה לא יהיה יפה. יהיה צורך להנהיג את בדיקת השב"כ לגבי כל המועמדים לתפקידים שיפוט במדינה.

כך ייווצר מצב שאין לו אחר ודע בעולם הדמוקרטי: המישטרה הפולרטיטית החשאית תוכל לפסול שופטים, ובמילא גם לבחור בשופטים — אותם השופטים האמורים, לאחר-מכן, להחליט על טיב העדויות של אנשי השב"כ המופיעים לפנייהם.

הצעה זו נדונה, פורסמה ולא עוררה שום רעש. גם בחוגי המישפטנים לא התקומם עדיין איש נגד רעיון מיפלג-תי זה.

"הסתבכתי!"